

Roodkapje op de zaterdagmarkt voor kerstmis

Ik wandel naar de markt en sta in geuren van pies en kots even stil in de Windbrugsteeg, want mijn blik valt op een bordje “duitgang” aan de achterkant van een discotheek. “Noo” is weggevallen en wat er nu nog staat is typisch de vlag die lading van onze samenleving dekt. Dat zet me weer met beide benen op de grond, te midden van zwerfvuil, braaksel en etensresten.

Even verder lees ik “ Wat maakt het uit of je getroffen wordt door een slimme of een stomme bom – Loesje”.

Ja meid, je hebt alweer gelijk, dat maakt niets uit; elke weg naar bevrijding is geplaveid met honderdduizenden verminkten en doden.

Die weg hebben wij bewandeld, denk ik, terwijl ik me over de kinderkopjes op de markt een weg baan door etensluchten en volle tassen, en wat heeft die weg ons opgeleverd op deze koude zaterdagochtend vlak voor de kerst: een lege opstapplaats voor de arrenslee op blauwe, kale keien, allochtonen en autochtonen met druppels aan hun paarse lekneus, kleumende kooplui achter een kraam met gekoelde dranken die in de vrieskou geen klandizie hebben en stampvoetend wolkjes stoom uitblazen.

Nou, dat schiet lekker op.

Is er dan geen enkel lichtpuntje?

Ja toch! Ik zie een klein meisje met een rood jasje en een rode capuchon zichtbaar genieten van een kroket. Ze smult en smikkelt dat het een lieve lust is, likt haar lippen af en haar vingers en heeft alleen maar aandacht voor dit ultieme genot.

De grote Ierse wolfshond op het terras kijkt naar haar en likt zich bij die aanblik de bek.

Zou hij ook zin hebben in een kroket?

Of in het kleine rode meisje?

Sprookje?